

Ann O'Loughlin

De geheimen van
Roscarbury Hall

A.W. Bruna Uitgevers

Voor John, Roshan en Zia... mijn universum.

1

Rathorney, Co. Wicklow, maart 2008

‘U krijgt nog vier weken, mevrouw O’Callaghan. Zo staan de zaken ervoor. Het hoofdkantoor in Dublin wil bewijzen zien dat u zich inspanningen getroost om uw lening af te lossen. Anders zijn we gedwongen stappen te ondernemen om het door ons geïnvesteerde geldbedrag terug te krijgen.’ Bankmanager Peter O’Doherty leunde naar achteren op zijn draaistoel.

Ella O’Callaghan tilde haar hoofd ver genoeg op om hem recht in de ogen te kunnen kijken en zei langzaam maar beslist: ‘Welke inspanningen stelt u voor, meneer O’Doherty? Mezelf aanbieden als prostituee?’

‘Mevrouw O’Callaghan, dat soort opmerkingen zijn nergens voor nodig.’

‘Het is ook niet nodig te dreigen met beslaglegging op mijn huis, want het gaat u niet lukken me eruit te zetten. Roscarbury Hall is mijn leven. En dat laat ik me niet afnemen.’

‘Misschien is er iets wat u kunt verkopen om aan geld te komen?’

‘Mijn uitgebreide juwelencollectie, bedoelt u?’

Peter O’Doherty sprong op. Hij voelde ongeduldig aan zijn sleutelbos. ‘Denkt u er thuis eens rustig over na. Dan verwacht ik u volgende week terug met een afbetalingsplan.’ Hij stak zijn hand naar Ella uit, maar zij negeerde die.

‘Ik heb me mijn hele godvruchtige leven nog nooit zo aan het kruis genageld gevoeld. Ik ga nog liever dood dan dat ik uit Roscarbury Hall vertrek!’

Als O'Doherty al van plan was geweest daarop te reageren, gaf ze hem de kans niet. Ze beende zijn kantoor uit en sloeg de deur met een klap achter zich dicht.

Wat wist die vent nou van Roscarbury Hall? Wat wist hij van het oude huis dat de enige plek was waar ze zich veilig voelde? Het huis dat in slechte tijden nog meer bescherming leek te bieden dan in goede? Wist hij dat het in de winter zo koud was in de kamers dat je je eigen adem kon zien, dat de trappen naar de zolder leken te kreunen als een weeklagend spook en de ramen bij koude windvlagen ratelden in hun sponningen alsof er doorlopend iemand aan rammelde? Wist hij hoe steil het parklandschap afliep naar het meer, waardoor het voor boer Sheehy haast onmogelijk was om er fatsoenlijk met zijn hooi-maaiër overheen te rijden; wist hij dat de greppels elk jaar weer dichtslibden door de donkerbruin geworden, doorweekte kersenbloesems en de bladeren van de oude eiken en kastanjes?

Wist hij hoe de warmte op lome, zomerse dagen in het huis bleef hangen, dagen waarop de kippen weggejaagd moesten worden van de openstaande achterdeur? Wist hij dat Ella elke ochtend werd gewekt door de spreeuwen die zich verzamelden op de wankele antenne op de eerste schoorsteen, wist hij dat de kraaien en de duiven die in de naaldbomen huisden de stenen fontein onderpoepten, zodat die elke maand schoongeschrobd moest worden? Wist hij dat de verwilderde moestuin in de zomermaanden genoeg fruit opbracht voor talloze taarten, wist hij hoe sappig de peren waren die ze in augustus plukten?

Ella zou nooit weg kunnen van Roscarbury Hall. Het verleden dat als een sluier om het huis leek te hangen omhulde haar als een veilige cocon.

Voor Peter O'Doherty was dat allemaal – stel dat ze het hem zou vertellen – totaal onbelangrijk. Ella O'Callaghan en haar vervallen landhuis waren voor hem slechts een onnozele erger-nis tijdens zijn drukke dag.

Roberta O'Callaghan nam net een slokje uit haar kristallen glas met droge sherry toen ze haar zus langs het huis zag lopen. Aan de manier waarop ze liep – stampend – had ze al gehoord dat het Ella was.

Maar haar stappen waren vandaag net iets groter en net iets zwaarder dan gewoonlijk – meer vastberaden. Bovendien bleef ze niet stilstaan bij de fontein, zoals ze anders altijd deed, om terug te denken aan betere tijden, toen er nog water uit spoot dat gorgelend en kolkend wegstroomde door de greppels in het park. Uit het gehaaste openduwen van de achterdeur, de scherpe tik van een kopje dat op een schoteltje werd gezet en de krachtige straal kraanwater waarmee de fluitketel werd gevuld leidde ze af dat Ella zich ergens over opwond.

Roberta duwde haar heupflesje sherry diep in haar donkerbruine handtas en klikte de sluiting dicht. Met een diepe zucht stond ze op uit de met fluweel beklede leunstoel om haar glas achter de oude atlas op de derde plank van de mahoniehouten boekenkast te verbergen.

Ella rommelde in de keuken. Ze sloeg met kastdeurtjes en zette de steelpannen met een klap op het fornuis. Als ze emotioneerd was zocht ze altijd een goed heenkomen in de keuken, waar ze haar zorgen van zich af bakte. Soms gooide ze de cake vers uit de oven zelfs meteen in de vuilnisbak.

Daar was ze mee begonnen in de nacht waarin hun ouders waren omgekomen – troost zoeken in de keuken. John en Bernie O'Callaghan kwamen terug van een koorrepetitie; hun vader had niet eens de kans gehad om te reageren toen Sean McCarthy zonder licht op zijn tractor het korte eindje van de pub naar huis reed. Ze vonden alle drie de dood bij wat in Rathsorney 'het tragische ongeluk' werd genoemd.

Meteen daarna werden Ella en Roberta dagenlang omringd door een stoet van mensen, maar na drie weken waren de meisjes in hun eentje in het grote, lege huis achtergebleven. Tegelijkertijd met het verlies van hun vader verloren ze ook zijn inkomen als advocaat, en omdat hij nooit de tijd had genomen

om voorzieningen te treffen voor zijn dochters – hij had het veel te druk met het bestieren van Roscarbury Hall en, op zaterdagmiddag, wedden bij de paardenrennen – kwam er geen geld meer binnen.

Ella verspilde geen tijd aan treuren over de onverantwoordelijkheid van haar vader, maar pakte hun plotseling miserabele financiële situatie meteen aan. Ze deed haar best om zo veel mogelijk geld binnen te halen om Roscarbury Hall overeind te houden: ze bakte taarten voor de winkels in Rathsorney en deed strijkwerk voor anderen om de rekeningen te kunnen betalen. Roberta nam de taken buitenshuis op haar schouders en deed dat zo goed als ze kon. Zo ontstond er een dagelijkse routine van werken en het afleveren van twee tassen brood en taarten in Rathsorney, wat ze combineerden met de dagelijkse boodschappen.

Hun leven bleef zich op en rondom Roscarbury Hall afspelen, behalve in de periodes waarin ze vakantiewerk deden in het warenhuis in Arklow of in drukke weekends bijsprongen in de doe-het-zelfwinkel in het dorp.

Toen de pomp van de fontein het begaf was er geen geld om die te laten repareren. Het onderhoud van de tuin of het snoeiwerk gebeurde pas als het niet anders kon. Toen het lekte in de zolderkamers vanwege verschoven dakpannen riepen ze de hulp in van Hegarty, een boer uit de buurt, die zijn uitschuifbare ladder meebracht en voorzichtig het dak op krom om de pannen weer op hun plaats te leggen. Zo ging het, tot het moment kwam dat er te veel onderhoudsklussen waren voor een man als Hegarty en Ella het voor elkaar kreeg een lening los te peuteren bij een vriendelijke bankmanager.

Moe van de herrie in de keuken besloot Roberta naar haar slaapkamer te gaan. In de gang bleef ze staan om het briefje dat Ella daar had neergelegd te lezen.

Gerry komt ons morgen iets vroeger ophalen voor de mis van 10.00 uur. Zorg dat je klaarstaat, zodat we niet te laat zijn. E.

Ella wachtte tot ze het getik van Roberta's wandelstok op de bovenverdieping hoorde voor ze haar nicht Iris belde. 'Ik heb je hulp nodig. Ik was vandaag bij de bank en die begint moeilijk te doen, maar ik denk dat ik een goed plan heb bedacht om geld binnen te halen, zodat we Roscarbury Hall kunnen behouden. Ik denk dat het je wel zal bevallen.'

'Nou, meid, voor de dag ermee dan!'

'Nee, ik heb nu geen tijd. Morgen bij de mis van tien uur.'

Ze hing op voordat Iris de kans kreeg te protesteren.

Ella koos haar blauwe jas uit voor de mis omdat haar Weissbroche er zo mooi op uitkwam – negen blauwe Montana-kristallen in een eenvoudige cirkelvormige zetting. Haar moeder had die broche alleen bij bijzondere gelegenheden gedragen. Er bestond geen tweede van had ze haar dochter verteld, en Ella geloofde dat. Zorgvuldig speldde ze het sieraad op haar linkerrevers, waarna ze voor de spiegel ging staan en haar jas recht trok. Niet dat er tegenwoordig veel mensen waren die naar haar keken...

Gerry O'Hares Mercedes kwam moeizaam de oprijlaan op rijden. Ella keek toe terwijl hij zijn immense gestalte achter het stuur vandaan wong en uitstapte met een sigaret in zijn mondhoek. Terwijl hij wachtte op de gezusters O'Callaghan nam hij er, geleund tegen de fontein, kalmpjes een paar trekjes van.

Roberta stond al in het halletje bij de achterdeur. Ze droeg haar zwarte jas die bij de kraag en mouwen was afgezet met bont. Haar grote grijze tas en handschoenen pasten mooi bij de tint van haar schoenen. De zussen namen elkaar zonder één woord op.

Buiten werden ze begroet door Gerry. 'Goedemorgen, dames. Alles goed met de meisjes?'

Gerry O'Hare haalde Ella en Roberta elke zondag op om hen heen en weer naar de kerk te rijden. Dat deed hij uit vriendschap, hoewel hij elk jaar een uitermate royaal kerstpakket

kreeg van de O'Callaghans. Ze doorstonden zijn flauwe grappjes en verheugden zich tegelijkertijd ook op zijn quasiflirterige manier van praten.

Toen ze in de kerk zaten, schoof Iris op het laatste moment naast Ella in de bank.

'Nou, Ella, je hebt me zover gekregen dat ik naar de kerk ben gekomen. Wat had je nou op je lever?' begon ze meteen.

Ella bleef strak voor zich uitkijken. 'Ga maar met ons mee naar huis, dan bespreken we het daar.'

'Kan het niet gewoon nu?'

Ella verstrakte. 'Eerst de mis, dan discussie.'

Iris kreunde en weigerde op te staan toen de priester de kerk in kwam en naar het altaar liep. Tijdens de mis zat ze zo te draaien dat Ella haar een por met haar elleboog gaf.

'Rijd je met ons mee in de taxi?' vroeg Ella na afloop.

'Ik zet geen voet in alles wat ook maar íéts te maken heeft met Gerry O'Hare. Die idioot praat mijn echtgenoot onder het genot van een pintje allerlei zogenaamde wijsheden aan. Zo heeft hij die sukkel van een man van me geadviseerd tot de laatste snik te vechten om ons hele hebben en houwen. Blijkbaar vindt die O'Hare zichzelf een echtscheidingsexpert, in plaats van een doodordinaire taxichauffeur.'

'Dan zul je moeten lopen.'

'Geen probleem. Je zult zien dat ik maar een paar minuten later ben dan die trage bak van O'Hare. Het lijkt wel een tractor!'

Zodra de Mercedes stilstond voor de achterdeur van Roscarbury Hall stapte Roberta uit en beende ze naar de haltafel om daar met een klap een briefje op neer te leggen.

Ik weet dat je iets in je schild voert. Wat voor belachelijks je ook hebt bedacht, mijn toestemming krijg je niet! R.

Iris, een snelle wandelaar, arriveerde slechts tien minuten later. Enigszins buiten adem duwde ze de achterdeur open.

‘Ik ben hier,’ riep Ella, toen ze haar hoorde binnenkomen. Ze had haar wandelschoenen aangetrokken en was over het erf naar de ommuurde moestuin gelopen. Haar haren vielen nu in krullen langs haar gezicht, waardoor ze er een stuk jonger uitzag. De paden in de moestuin waren op sommige plekken nog begaanbaar, maar de vroegere groentebedden, waarin wortels en uien hadden gegroeid, waren overwoekerd door onkruid, brandnetels en distels, die in een onderlinge strijd verwickeld waren om het beste te halen uit dezelfde aarde waarin eens be kroonde groenten hadden gestaan.

‘Ik ga een thesalon beginnen in het huis,’ begon Ella. ‘Dit lijkt me een goede plek voor een terras, er komt de hele dag zon, maar denk je dat we het hier zo netjes kunnen krijgen dat we er een paar tafeltjes kunnen neerzetten?’

Iris schudde haar hoofd. ‘Te veel werk. Je kunt beter de fontein laten repareren en daar een paar tafeltjes neerzetten. Dan hoeven we alleen het gras te maaien en de heggen te knippen. De rododendrons en de azalea’s gaan binnenkort bloeien. Dat fleurt de hele boel op.’

Samen liepen ze langs de koude, verlaten gebouwen en de enorme hooischaar.

Toen ze de keuken weer binnengingen, knikte Roberta kort naar Iris. Vervolgens deed ze er extra lang over om thee te zetten, zodat ze kon horen wat ze zeiden. Toen ze wegging en door de hal liep, smeed ze nog een briefje op het tafeltje daar.

Niet dat ik denk dat die wilde plannen van je ooit iets worden, maar je hebt absoluut mijn toestemming niet om allerlei vreemden op Roscarbury Hall te laten rondzwerven. En Iris is veel te vaak hier. R.

‘Waarom begin je niet klein? Met een paar van die goedkope klaptafeltjes? Als je daar een leuk kleed overheen legt, ziet nie-

mand dat,' opperde Iris, die met haar armen over elkaar geslagen tegen het aanrecht stond geleund.

'Maar waar zet ik die neer? Voor het huis is het nogal koud 's morgens.'

Iris sprong op en beende naar de hal. Ella liep achter haar aan. Onderweg griste ze het briefje van het haltafeltje en las het snel door, terwijl Iris de deur van de salon opende en bedrijvig naar binnen liep.

'Is het geen geweldig idee om het hier te doen? Gewoon, een paar tafeltjes in het midden?'

'En waar moeten wij dan zitten, zonder salon?'

'Ella O'Callaghan, je hebt nog één week om betere ideeën te verzinnen. En bovendien zitten jullie hier nooit. Het enige wat we hier hoeven te doen is de meubels verschuiven. Kom, dan proberen we het meteen.'

'Misschien is het eigenlijk maar een stom idee,' bedacht Ella zich. 'Wie komt er hier nou theedrinken?' Ella kneep het briefje tot een prop en stopte het diep in haar zak.

Iris pakte haar nicht hardhandig bij de schouders. 'Geloof me, die oude trutten zullen na de kerk niet weten hoe snel ze hierheen moeten komen om jouw mooie servies in handen te houden.'

Ella liep naar het raam. 'Maar ik vrees dat ik het beter niet kan doen, Iris. Roberta krijgt een toeval.'

'Wat maakt het uit wat Roberta ervan vindt? Jij bent degene die om de week naar die rottige bankmanager moet.'

Ella reageerde niet. De doornstruiken waren bedekt met een laagje rijp, er vloog een roodborstje over op zoek naar eten, in de verte riep een kind op het pad door de velden naar iemand dat hij moest opschieten en er schoot een rat langs de fontein. Ze hoefde niet naar buiten om te weten dat de bovenste ramen goud opblonken in het licht van de late ochtendzon.

'Niemand zal hier willen komen,' zei ze terwijl ze de deftig ingerichte maar benauwde salon bekeek, met de rechte stoelen en de kroonluchter die niet op zijn plaats leek omdat hij te

groot was voor de ruimte. Het rommelige bureau bij het raam zat onder het stof. Iemand had een stapeltje langzaam vergeelde en broos geworden brieven op de vensterbank gelegd. ‘Het huis ziet er vanbinnen net zo vervallen uit als vanbuiten,’ zei ze somber.

‘En daarom noemen we het “De Oude Theesalon”.’

Ella schoot in de lach. ‘Je bedoelt “De Oude, Stoffige Theesalon”.’

‘Zo mag ik het horen,’ reageerde Iris terwijl ze de grote met groen fluweel beklede stoel dichterbij de open haard schoof.

‘Het stikt hier van de spinnenwebben en de kroonluchter moet flink worden gesopt. En hoe moet het met de voordeur?’

Iris zette haar handen op haar heupen. ‘Je zoekt uitvluchten, Ella! We gebruiken de tuindeuren aan de zijkant.’

‘Ik kan het niet aan als ze weer over ons beginnen te kletsen en ons belachelijk maken! Dat is al zo vaak gebeurd!’ Er biggelde een plotselinge traan over Ella’s wang.

‘Ella, niemand heeft de O’Callaghans ooit belachelijk gemaakt, iedereen leeft juist met jullie mee.’

‘Ik vind het gewoon niet prettig onder een vergrootglas te worden bekeken.’

‘Dan moet je iets zoeken wat je kunt verkopen, Ella.’

Ella liet zich op de krakende leren bank neerzakken. ‘Dit is gewoon een huis, Iris, een huis waarin niemand is geïnteresseerd. Een huis met te veel geschiedenis waarin twee oude vrijsters wonen die elkaar niets meer te zeggen hebben. Ik heb er genoeg van te proberen deuren open te maken die toch dicht blijven. Roberta drinkt steeds meer, ik vind overal verstopte flessen. Als zij alleen al het geld dat ze aan sherry uitgeeft zou uitsparen, waren we misschien bij machte om iets te doen aan deze puinhoop.’

Iris ging naast haar zitten. ‘Wanneer heeft Roberta ooit aan iets anders gedacht dan aan zichzelf? Kom op, samen komen we er wel uit.’

Ella greep Iris’ hand en omklemde die stevig. ‘Ik hoop dat

je gelijk hebt, Iris. Er is tegenwoordig geen markt meer voor antieke meubels. Als er iets verkocht moet worden, zal dat het huis moeten zijn.'

'Laten we daar nou niet aan denken. Vandaag gaan we zo veel mogelijk doen. Ik zal Muriel vragen rond te bazuinen dat hier een theesalon komt en dat die woensdagmorgen om kwart over negen feestelijk wordt geopend. Hoewel we, als we haar erbij betrekken, wel meer dan vier tafeltjes nodig zullen hebben.'

'Vier tafeltjes is voldoende om het idee uit te testen,' zei Ella terwijl ze opstond en naar de kast liep waarin een van haar mooiste serviezen stond.

2

Het was een koude, natte ochtend. De bus reed slippend Main Street af, gaf extra gas bij de hoek en sloeg met brullende motor een zijstraat in. Bij de voordeuren rinkelde de melkboer met flessen en de zwerfhond in de portiek van de Maurers strekte zijn voorpoten voordat hij zich wijdde aan een uitgebreide krabbeurt.

Pat McCarthy pakte een krant van de stapel voor zijn winkeldeur en knikte beleefd naar de onbekende vrouw die met gebogen hoofd en haar handen diep in de zakken van haar jas langsliep. Hij keek haar na terwijl hij de wikkel van zijn *Irish Times* schoof. Ze liep haastig de straat door terwijl ze snelle blikken naar beide kanten wierp, waarna ze stilstond voor Rahlilly's doe-het-zelfzaak. Aan de manier waarop ze de ceintuur van haar jas aantrok zag hij dat ze een besluit nam. Ze rechtte haar rug en liep nu veel sneller en doelbewust Arklow Road in, de weg die het dorp uit leidde.

Mopperend in zichzelf raapte McCarthy twee lege chipszakjes en een bierblikje op en gooide die in de goot, waarna hij aan het slot van het stalen rolluik morrelde en dat omhoogduwde, wat knarsend en piepend het begin van de dag aankondigde.

Debbie liep ineengedoken tegen de koude zeewind met opgetrokken schouders langs een rijtje huizen met rode daken en een kerkhof de heuvel op. Op de brug bleef ze staan. Ze boog zich over de leuning om naar de snelstromende rivier te turen. Robs naam klonk steeds weer in het ruisende geluid van het water, als het zachte murmelen van de rouwenden op de uitvaart van haar vader, een ritme dat ze niet uit haar hoofd kreeg.

Nadat iedereen genoeg had gedronken, genoeg over Rob had gepraat en hem als het ware voor de tweede keer had begraven, toen alle woorden op waren, was zij, om de tijd te vullen, naar de zolder gegaan, niet op zoek naar iets speciaals – maar wel op zoek. Ze had er van alles verplaatst en verschoven, tot ze op een viezig doosje was gestuit dat onder de waterleidingbuizen was beland. Het was dichtgeplakt met bruine tape en er zat een roze etiket met grijze vlekken op dat aan één kant was opgekruld, waarschijnlijk uitgedroogd door de hitte van de hete waterleiding. Het keurige handschrift erop was nog net leesbaar: BABYSPULLETJES. Ze had het doosje opgepakt, er wat muizenkeuteltjes af geschud, en was ermee naar de logeerkamer gelopen, waar een stel oude, versleten koffers op de rode slaapbank lag en een stapel vergeelde kranten op de vloer was gegleden.

‘Debs, ben je klaar boven?’ Tante Nancy kwam hijgend de trap op bonken en veegde met de rug van haar hand het zweet van haar voorhoofd. ‘Die oude rotzooi kan gewoon blijven liggen, lieverd, we laten wel iemand komen om het allemaal weg te halen.’

‘Ik wil er een paar dingetjes van meenemen.’

Nancy pakte Debbie stevig bij de schouders. ‘Je moet doen wat je wilt, lieverd, maar herinneringen zitten niet in spullen.’

Nancy had een schopje tegen de stapel kranten gegeven en een stap naar achteren gedaan om de kamer goed te bekijken.

‘Je moeder zou een toeval hebben gekregen als ze wist hoe het er hier uitziet. Moet je kijken hoe smerig de gordijnen zijn. Ze zijn van de allerfijnste zijde, crèmekleurig en prachtig geborduurd. Ik weet nog dat ze ze speciaal besteld had bij een winkel in Cleveland. Oom Bert heeft beloofd om vijf uur hier te zijn met de aanhangwagen. Is dat alles in de woonkamer? Niet echt veel.’

‘Ja, maar daar komt de schommelstoel van de veranda nog bij.’

‘Dat ouwe ding? Niet de moeite waard om mee te nemen, maar doe wat je wilt. Kom, dan drinken we nog een kop thee.’

Wat doe je met dat doosje met babyspullen?’

‘Dat past nog wel op de voorstoel.’

‘Jouw moeder bewaarde alles zo netjes. Moet je dat keurige etiket zien. Ze was heel precies in dat soort dingen.’

‘Ja, ik weet het.’

‘Het is al zo lang geleden allemaal. Straks heeft dit huis nieuwe eigenaars en zal alle triestheid hier langzaam vervagen.’

‘Behalve in ons hart.’

De goederentrein naar Chicago denderde langs en de herrie verscheurde de eenzame, verlaten sfeer die in het huis hing. Terwijl Nancy in de keuken rondscharrelde, volgde Debbie met haar vinger de patronen op het formica tafelblad.

Terug in New York gingen er een paar dagen voorbij voor ze eraan toekwam de doos open te maken. Er dwarrelde een stofwolkje op toen ze de kartonnen flappen terugsliep. De doos was gevuld met laagjes met lavendel besprenkeld dun tissuespapier. Ertussen lag een onbekende doopjurk; Debbie liet haar hand over de zijde en het kant ervan glijden. Er stegen gefluisterde woordjes op uit de crèmekleurige stof, woordjes die opfladderden als vlinders en de tranen wegveegden, maar haar ook een onverwacht beklemd gevoel gaven. Naast de jurk lag een paar gehaakte schoentjes met smalle roze lintjes. Voorzichtig tilde ze de tere jurk uit de doos, waarbij de muffe geur van oude lavendel zich door de kamer verspreidde, samen met een vleugje van Agnes’ Blue Grass-parfum, dat een paar ogenblikken om haar heen hing en bescherming bood tegen de pijnlijke herinnering aan haar verlies. Op de bodem van de doos lag een gehavend roze knuffelkonijntje met eronder, half verborgen, een kleine witte envelop. Ze las de brief die erin zat snel door, maar begreep niet helemaal wat er stond en daarbij waren sommige woorden zo dicht op elkaar geschreven dat ze ze moeilijk kon lezen. Agnes’ zoete parfum voelde opeens verstikkend.

De brief had haar vanaf dat moment elke seconde achtervolgd. Had ze hem beter kunnen laten voor wat hij was, hem moeten afdoen als een deel van hun vergeten familiegeschiedenis en niet naar Ierland moeten komen?

Ze schrok op uit haar gedachten door een kerende vuilniswagen. Debbie liet haar hand over de koude, gladde brugleuning glijden; haar handpalmen tintelden en waren rood van de kou. Ze wandelde verder naar het zware ijzeren hek dat aan de andere kant van de rivier oprees.

Half verborgen achter de bomen lag een oud landhuis. De oprijlaan was met onkruid overwoekerd en het kettingslot van het hek was verroest. Achter haar kwam er bonkend over de brug een jeep aanrijden, die naast haar tot stilstand kwam.

‘U bent hier vroeg. Was u op zoek naar iets in het bijzonder?’ De man stapte uit de jeep, pakte het slot van het hek vast en haalde een sleutel uit zijn achterzak. Het slot klikte open, hij gaf het hek een duw, en wiebelend zwaaide het open.

‘Ik was benieuwd naar het huis en de theesalon.’

‘Tja, het is een oud gebouw. De dames die hier wonen vinden het geen probleem als u de oprijlaan op loopt. Ik ben de tuinman maar,’ zei hij, voor hij weer in de jeep sprong. Achter de jeep rende een hond mee, op slechts een paar centimeter van de achterwielen.